

Indberetningspligten for børneværnerne er heretter begrænset til kun at angå inddragelsen under forsorg og dennes ophør, derimod ikke ændring af den måde eller de vilkår, på hvilken anbringelsen foregår, og anbringelse af forsørgelsesmæssige grunde skal kun indberettes, når den varer mere end 3 måneder. Amterne kan sende tvivlsomme sager videre til landsnævnet. København er fritaget for indberetningspligten, og socialministeren kan endvidere fritage større kommuner for indberetningspligten, hvilket er gennemført for i alt 15 købstæder og københavnske omegnskommuner, der alle har over 30.000 indbyggere. Tilsvarende fritagelse er meddelt de pågældende kommuners socialudvalg med hensyn til bidragsindberetninger.

Landsnævnets beføjelser som ankemyndighed vedrørende bidragspåleggelse blev ligeledes overført til amterne, der i forvejen var ankemyndighed vedrørende forebyggende børneværnsforanstaltninger og plejetilladelse og godkendende myndighed med hensyn til forlængelse af forebyggende foranstaltninger ud over det 18. år.

Med henblik på at søge det administrative apparat inden for børne- og ungdomsforsorgen forenklet, er det overvejet, om det vil være hensigtsmæssigt yderligere at begrænse eller ophæve indberetningspligten og at samle de til amterne henlagte opgaver i de centrale organer.

Man har i sine overvejelser især hæftet sig ved, at der ikke til amterne er knyttet børneforsorgskyndigt personale. Ved gennemgangen af de indberetninger, der modtages fra udvalgene, må amterne væsentligst kontrollere, om den formelle fremgangsmåde ved sagernes behandling, som er foreskrevet i love og cirkulærer, er fulgt. Indberetningerne giver meget ringe grundlag for at bedømme, om den rette beslutning er truffet ud fra en reel bedømmelse af sagen.

c. Med hensyn til amternes behandling af *ankesager* bemærkes, at en undersøgelse har vist, at der kun ganske undtagelsesvis ankes inden for det område, som henhører under amternes ankemyndighed. I 1961 modtog amterne således tilsammen kun 6 anker vedrørende plejetilladelse, 2 vedrørende forebyggende forsorg og 1 vedrørende ophør af forebyggende forsorg, i alt 9 børneværnsager. Hertil kommer, at amterne tilsammen behandlede 19 ankesager vedrørende bidragspåleggelse. Enkelte af de i gennemsnit for alle amter ca. 50 indberetninger årligt vedrørende anbringelse uden for hjemmet giver formentlig anledning til nærmere undersøgelse, men alligevel bliver amternes erfaringsmateriale dog beskedent og som nævnt ret ensidigt vendt mod den formelle side af sagernes behandling.

Det er herefter fundet rigtigst at foreslå de ankesager, som hidtil er behandlet af amterne, henlagt til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, der i højere grad end amterne vil være i stand til at give sagerne en alsidig vurdering. Antallet af sager er ikke større, end at landsnævnet vil kunne overkomme arbejdet uden udvidelse af sit administrative apparat, særlig under hensyn til, at forslagens regler om forsørgens ophør medfører, at landsnævnets arbejde med forsorgsforlængelse og med udskrivning af forsorg som uopdrægelig i henhold til den gældende lovs § 110 begrænses, jfr. nedenfor pkt. 7, a. og b.

Endelig bemærkes, at samlingen af ankemyndigheden hos landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg harmonerer med det ønske om at understrege børneforsørgens enhed, som lovforslaget i øvrigt er udtryk for: Et sæt hjælpemuligheder administreres af ét kommunalt organ, børne- og ungdomsværnet, med ankemyndighed til ét centralt organ, landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg. Herved tilsigtes, at det mest hensigtsmæssige middel anvendes i den enkelte sag, og det hidtidige skel mellem forebyggende børneværnsforanstaltninger og anbringelse uden for hjemmet udviskes.

d. Med hensyn til børneværnernes *indberetningspligt* finder man, at værdien af det arbejde, der pålægges børneværnerne og modtagerne af indberetningerne, ikke står i rimeligt forhold til arbejdets omfang. Garantien for overholdelse af de formelle betingelser for iværksættelse af børneværnsforanstaltninger kan formentlig på dette område som på andre gennemføres ved ankeadgangen. Den vejledning af børneværnerne med hensyn til de gældende reglers forståelse, som utvivlsomt i et vist omfang er forbundet med indberetningsordningen, kan formentlig bedre udøves på anden måde, og i denne forbindelse kan opmærksomheden særligt henledes på en udbygning af børneværnskonsulentordningen. Børneværnskonsulenten er ikke alene efter sin uddannelse i stand til at vejlede om de formelle regler, der skal følges i disse sager, men har også mulighed for at give vejledning vedrørende realiteten i de beslutninger, der skal træffes. Hertil kommer, at børneværnskonsulenten kommer ind i billedet på et tidligere tidspunkt end den vejledningsvirksomhed, som udøves af amterne i forbindelse med en efterfølgende indberetning.

e. Det har været overvejet, om man af hensyn til *revisionen af børneværnsregnskaberne*, som man fortsat mener bør varetages af amterne, skulle foreslå indberetningerne opretholdt, i hvert fald for de mindre kommuners vedkommende, men man har ikke ment, at dette hensyn var af tilstrækkelig